

Na posl.br. **P-286/2022**

TRGOVAČKI SUD U OSIJEKU

Stalna Služba Slavonski Brod

Tužitelj: **Željko Đido**, Požeška 124, Slavonski Brod, OIB: 11370686789,

Tuženik: **BROD NA SAVI kreditna unija u stečaju** Ivana pl. Zajca 21, 35 000 Slavonski Brod, OIB: 43254613447, zastupana po stečajnoj upraviteljici Lidiji Šimunović iz Osijeka, Ivana Gundulića 30,

ŽALBA

tuženika

I Naslovljeni je sud dana 27.02.2023. godine presudu kojom se u točki I. utvrđuje se da u stečajnu masu tuženika BROD NA SAVI kreditna unija u stečaju, OIB 43254613447, Slavonski Brod, Ivana pl. Zajca 21, ne ulaze nekretnine upisane u zk. ulošku 2427 k.o. Brodski Varoš, označene kao k.č.br. 507/2 POŽEŠKA ULICA, VOĆNJAK, površine 989 m² i k.č.br. 507/4 POŽEŠKA ULICA, VRT, površine 784 m², ukupno 1773 m². u toč. II predmetne presude se utvrđuje se da je tužitelj Željko Đido, OIB 11370686789, Slavonski Brod, Požeška 124, vlasnik nekretnina upisanih u zk. ul. 2427 k.o. Brodski Varoš, označene kao k.č.br. 507/2 POŽEŠKA ULICA, VOĆNJAK, površine 989 m² i k.č.br. 507/4 POŽEŠKA ULICA, VRT, površine 784 m², ukupno 1773 m², te je tuženik BROD NA SAVI kreditna unija u stečaju, OIB 43254613447, Slavonski Brod, Ivana pl. Zajca 21 dužan trpjeti uknjižbu prava vlasništva na predmetnim nekretninama na ime tužitelja uz istovremeno brisanje prava vlasništva s imena tuženika. U točki III predmetne presude, sud je nalažio tuženiku da tužitelju naknadi trošak vođenja postupka u iznosu od 692,29 eur/5.216,06 kn, u roku od 15 (petnaest) dana. U točki V predmetne presude, sud je odbio tuženika sa zahtjevom za naknadom troškova postupka u iznosu od 355,04 eur/ 2.675,05 k.

Protiv predmetne presude **tuženik u otvorenom zakonskom roku izjavljuje žalbu kojom predmetnu odluku pobija u točki I, II, III i V, iz svih zakonom predviđenih razloga**, a osobito zbog bitnih povreda odredaba parničnog postupka, zbog pogrešne primjene materijalnog prava i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja.

II Tuženik podnosi žalbu zbog apsolutno bitne povrede parničnog postupka iz članka 354. stavka 2. točke 11. Zakona o parničnom postupku, a to iz razloga što presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito jer je izreka presude nerazumljiva, proturječi razlozima presude, a presuda nema razloga o odlučnim činjenicama te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost između onoga što se u razlozima presude navodi o sadržaju isprava ili zapisnika o iskazima danim u postupku i samih tih isprava ili zapisnika.

Naime, već je iz samog obrazloženja prvostupanjske odluke razvidno da isto ne sadrži valjane razloge glede pojedinih pravnih pitanja, odnosno nisu navedeni razlozi o odlučnim činjenicama, ili su ti razlozi nejasni ili proturječni, na koji način je sud počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka uslijed čega je i činjenično stanje ostalo pogrešno utvrđeno, te pogrešno primijenio materijalno pravo, stoga da prvostupanjska odluka posljedično sadrži nedostatke zbog kojih se ne može ispitati, a koje tuženik u nastavku obrazlaže kako slijedi.

Prvenstveno, valja naglasiti da prvostupanjski sud, naknadno isticanje tužbenih zahtjeva, u potpunosti POGREŠNO naziva „alternativnim“ tužbenim zahtjevima, ispuštajući iz vida neosporivu činjenicu da se u konkretnom slučaju radi o **eventualnom** tužbenom zahtjevu, koji se uvelike razlikuje od instituta facultas alternativa.

Nadalje, osim što sud pogrešno naziva tužbene zahtjeve alternativnim, sud pogrešno zaključuje da bi se „ispuštanje“ zakvog zahtjeva imalo smatrati preinakom (što se u potpunosti osporava) koje obrazloženje je u najmanju ruku presedan, no o čemu će biti riječi kasnije, a koju dozvolu preinake objašnjava na šokantan način.

Tako sud prvenstveno u točki 10. ističe da „*Po tužbenom zahtjevu prije preinačenja nije moguće konačno riješiti sporne odnose između stranaka.*“

Tuženik ovdje kratko i jasno ističe: Moguće je, na način da se odbije odnosno odbaci tužbeni zahtjev tužitelja.

Sud ovakvo svoje shvaćanje obrazlaže na način da bez preinačenja (cit.) „*tužitelj ne može postići pravni interes da se upiše u zemljišne knjige kao vlasnik, jer se tužitelj ne može upisati u zemljišne knjige kao vlasnik samo na temelju utvrđenja u presudi da tužitelj ima valjanu pravnu osnovu za stjecanje prava vlasništva*“ Ako je sud zaista bio mišljenja da tužitelj ne može postići pravni interes za utvrđenje, onda je sud morao ODBACITI takav tužbeni zahtjev, što sud i sam utvrđuje u toč 22. svoje presude, no umjesto navedenog, sud, iz tuženiku nepoznatih razloga navodi različite, pa u krajnju ruku šokantne razloge zašto je dozvolio „preinaku“.

Radi strukturiranog pregleda, tuženik iznosi neke od takvih razloga suda:

Tužitelj u tijeku postupka nije dokazao da raspolaže originalom ili ovjerenom preslikom ugovora, nego tvrdi da je taj dokument izgubio, a tuženik isti ne prilaže u spis u tijeku postupka.

Tužitelj nije mogao zatražiti od javnog bilježnika ovjerenu presliku ugovora jer ugovor nije solemniziran.

Prema sadržaju preslike ugovora od potpisa prodavatelja na ugovoru je u javnobilježničkom uredu ovjeren dana do vođenja postupka je prošlo više od tri godine.

Privatna isprava na kojoj je ovjeren potpis se po Pravilniku o zaštiti i obradi arhivskog i registraturnog gradiva u javnobilježničkim uredima (NN 123/2008) čuva 3 (tri) godine (proizlazi iz posebnog popisa gradiva s rokovima čuvanja).

ZABRINJAVAJUĆA je činjenica da sam tužitelj NIKADA u tijeku postupka nije ovakva opravdanja i razloge isticao. Sve je to, za njega, učinio sud u pobijanoj odluci što je apsolutno nedopustivo.

Jasno je da su stranke dužne iznijeti činjenice na kojima temelje svoje zahtjeve i predložiti dokaze kojima se utvrđuju te činjenice, a ako sud na temelju izvedenih dokaza ne može sa sigurnošću utvrditi neku činjenicu, o postojanju činjenice zaključit će primjenom pravila o teretu dokazivanja. Sud je, umjesto opsežnog i paušalnog opravdavanja tužiteljevog neispunjenja osnovne procesne obveze – isticanja činjenica i predlaganja dokaza trebao odbiti tužbu i tužbeni zahtjev pravilnom primjenom materijalnog prava i to odredbe 221.a.

Da je sud pogrešno donio rješenje o preinaci tužbenog zahtjeva govori činjenica što je tužitelj „preinačio“ tužbeni zahtjev nakon zaključenja prethodnog postupka, a kao razloge paušalno naveo da *je u to vrijeme tužitelj bio bolestan u bolnici i na liječenju, imao je moždani udar i nije bio kontaktibilan te se punomoćnik s istim nije mogao konzultirati radi eventualne preinake*. Ovakve navode tužitelj, iako je na njemu teret dokaza, ničime nije DOKAZAO, što predstavlja još jednu povredu, u nizu učinjenih od strane prvostupanjskog suda.

III Da situacija bude još više pravno besmislena, sud je na ročištu za objavu odluke dana 15.02.2023. godine preotvorio glavnu raspravu pod krinkom „važnih razloga za preotvaranje glavne rasprave“ te je u spis priložen zk. izvadak koji se nalazi na stranici 19. fizičkog spisa te je utvrđeno da *opis nekretnina iz predmetnog ugovora ne odgovara opisu nekretnina prema preinačenom tužbenom zahtjevu*. Tuženik je na navedenom ročištu istaknuo prigovor prekluzije iznošenja novih činjenica i novih dokaza.

Kako se opet radilo o neispunjenju temeljne procesne obveze tužitelja – isticanje činjenica i predlaganja dokaza (točnije uvid u aktivni i povijesni izvadak), a što je tužitelj **mogao učiniti** tijekom cijelog postupka, sud je ponovo, i ovim postupanjem, prekoračio svoje ovlasti.

Sukladno odredbi članka 299. ZPP-a, stranke mogu tijekom glavne rasprave iznositi nove činjenice i predlagati nove dokaze samo ako ih bez svoje krivnje nisu mogle iznijeti, odnosno predložiti prije zaključenja prethodnog postupka. Nove činjenice i nove dokaze koje su stranke iznijele, odnosno predložile tijekom glavne rasprave protivno stavku 2. ovoga članka **sud neće uzeti u obzir**.

Kako je sud, unatoč navedenoj odredbi uzeo u obzir i ovakvo raspolaganje tužitelja, a što je bilo od utjecaja na donošenje pravilne i zakonite odluke, to bi predmetnu presudu već iz tog razloga valjalo ukinuti, a podredno preinačiti.

IV Nadalje, sud je stajališta da se u konkretnom slučaju ne radi o povlačenju, već o preinaci (koju onda kasnije nezakonito dozvoljava) i takav stav obrazlaže navodeći potpuno nepovezane razloge koji nisu utemeljeni ni u kojoj normi Zakona o parničnom postupku. Tako sud u presudi navodi, a tuženik kratko odgovora:

26. O alternativnom tužbenom zahtjevu se odlučuje samo ako je neosnovan tužbeni zahtjev. Netočno, o eventualnom tužbenom zahtjevu sud odlučuje ako nađe da je ovaj prije njega neosnovan. (članak 188. st. 2. ZPP-a)

27. Dakle, nije moguće povući tužbeni zahtjev samo u odnosu na glavni zahtjev, a da ostane odlučivanje o alternativnom tužbenom zahtjevu. Moguće je, to je i učinjeno.

28. Zato se ne radi o smanjenju tužbenog zahtjeva, odnosno djelomičnom povlačenju zahtjeva u smislu čl. 193. st. 2. ZPP-a, nego o promjeni istovjetnosti. Ne radi se o

promjeni istovjetnosti ako tužitelj ispušta cijeli tužbeni zahtjev (bio on glavni ili eventualno kumulirani – radi se o povlačenju).

29. *Umjesto glavnog i alternativnog zahtjeva se postavlja samo jedan zahtjev kao glavni i to onaj zahtjev koji je u tijeku ranijeg postupka postavljen kao alternativni. Dakle, povukli su se ostali tužbeni zahtjevi.*

Iz sveg je razvidno da je sud opetovano počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka jer presuda ima nedostataka zbog kojih se ne može ispitati, a osobito jer je izreka presude nerazumljiva, proturječi razlozima presude te presuda nema razloga o odlučnim činjenicama te o odlučnim činjenicama postoji proturječnost. Time je sud u potpunosti pogrešno primjenio materijalno pravo.

Sud je u pobijanoj presudi počinio bitnu povredu iz čl 354. st. 1. s obzirom da je nepravilno primijenio odredbe ZPP-a iz čl. **190, 191 i 193**, te **pogrešno primijenio pravila o teretu dokazivanja, preotvorio glavnu raspravu bez ikakvog opravdanog razloga**, a to je sve bilo od utjecaja na donošenje zakonite i pravilne presude.

V Prvostupanjski sud u točkama 33. 34., 35., svoje presude navodi čitav niz razloga zbog kojih on **PRETPOSTAVLJA** da je tužitelj „preinačio“ svoj tužbeni zahtjev koji su u tolikoj mjeri konfuzni i paušalni da se tuženik niti ne može očitovati na isto te samo upire drugostupanjskom sudu da takva obrazlaganja sam tužitelj nikad navodio nije, koja, iako su u cijelosti pravno irelevantna, predstavljaju opetovano prekoračenje koje sud ima po zakonu.

Besmisleno je opravdanje suda da je tužitelj preinačio tužbu ponukan sudskom praksom koju je dostavio u spis. Upravo navedeno je i kontradiktorno obrazlaganjima suda da je tužitelj bio bolestan, imao koronu i sl. A tim više je besmislenije obrazloženje da tužiteljev punomoćnik navodno zbog korone nije mogao razgovarati sa strankom pa da zato nije ranije preinačio tužbu. Isto bi značilo da je tužitelj osobno išao istraživati praksu ili kao laik je trebao davati odvjetniku upute kako da radi svoj posao. Sve te „okolnosti“ ne mogu biti opravdani razlog za prekoračenje prekluzivnih rokova na štetu tuženika. U protivnom se za svako prekoračenje prekluzivnih rokova u predlaganju novih dokaza i preinaci tužbe odvjetnici mogu pozivati da nisu mogli stupiti u kontakt sa strankom pa da zato nisu poduzeli radnje u roku, što je apsurdno i pravno nedopustivo.

Sud dakle i na ovom mjestu, umjesto tužitelja, pokušava „spasiti što se spasit da“ i time čini čitav niz bitnih povreda odredaba parničnog postupka.

VI Sud nadalje u svojoj presudi ističe: *Do prekida dosjedanja nije došlo zbog vođenja stečajnog postupka nad tuženikom jer izlučni zahtjev nije zahtjev koji je tužitelj dužan prijaviti u stečajnom postupku, pod prekluzivnim rokom od 60 (šezdeset) dana od dostave rješenja o otvaranju stečajnog postupka, jer sud u stečajnom postupku ne odlučuje o izlučnom pravu, nego se samo rješenjem o otvaranju stečajnog postupka pozivaju izlučni vjerovnici dostaviti obavijest o izlučnim pravima u instruktivnom roku.*

Prvenstveno, kako je to tuženik tijekom postupka isticao, a sad dodatno pojašnjava. Tužitelj se (pod pretpostavkom da je ugovor o kupoprodaji sklopljen i da je valjan – što se u potpunosti osporava) ima smatrati stečajnim vjerovnikom. Naime, tužitelj je, pod navedenom pretpostavkom sklapanja i valjanosti ugovora imao imovinskopravnu **NENOVČANU** tražbinu u trenutku otvaranja stečajnog postupka.

Tako prema odredbi čl. 96. SZ, *stečajni vjerovnici mogu svoje tražbine prema stečajnom dužniku ostvariti samo u stečajnom postupku*, a prema odredbi čl. 77. SZ i *nenovčane tražbine ili one čiji je novčani iznos neodređen, ističu se u novčanoj vrijednosti na koju se mogu procijeniti u vrijeme otvaranja stečajnog postupka*. Tužitelj je dakle MORAO u novčanoj vrijednosti izraziti iznos nekretnine i takvu tražbinu prijaviti u stečajni postupak.

S obzirom da prije podnošenja tužbe nije proveden zakonom predviđeni postupak mirnog ili drukčijeg ostvarivanja prava (podnošenje prijave nenovčane tražbine, izražene u novčanoj vrijednosti u stečajni postupak), a zbog toga je tužbu trebalo odbaciti, to je sud počinio i bitnu povredu odredaba parničnog postupka iz članka 354. stavka. 2. točke 14. ZPP-a.

U prilog svojim tvrdnjama tuženik dostavlja relevantnu sudsku praksu Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2012. godine, posl. br. Revt 188/10-2.

Prilog: Rješenje VSRH od 31. siječnja 2012. godine, posl. br. Revt 188/10-2;

Osim navedenog, da je tužitelj morao prijaviti svoju nenovčanu tražbinu u stečajni postupak slijedi i iz odredaba SZ-a, te tužitelje ne može, ni po kojoj osnovi stjecati stvari koje predstavljaju stečajnu masu, odnosno nekretnine na kojima je, u trenutku otvaranja stečajnog postupka, upisan stečajni dužnik. Kako je već navedeno, tužitelj je tu svoju nenovčanu tražbinu, trebao izraziti u prijavi u novčanom iznosu (vrijednost nekretnine) kako bi isti mogao biti namjeren zajedno s ostalim vjerovnicima, sukladno načelu razmjernog namirenja stečajnih vjerovnika.

Tužitelj ne može pod krinkom „izlučnog prava“, nakon čak više od 5 (PET) godina nakon otvaranja postupka, odnosno isteka roka za prijavu tražbine ostvarivati prava koja mu ne pripadaju ni po kojoj osnovi!

Zaključno, kada bismo uzeli u obzir stav tužitelja prema kojem se pasivnost vjerovnika nagrađuje mogućnošću ostvarivanja tražbina izvan i neovisno o stečajnom postupku, poslali bismo poruku svim akterima budućeg stečajnog ili kakvog drugog postupka restrukturiranja o načinu izigravanja takvih postupaka, s izravnim oštećenjem ostalih stečajnih vjerovnika, minoriziranjem legitimnih očekivanja vjerovnika.

Jasno je da čl. 130. st. 1. ZVDSP-a regulira da tko stekne pravo vlasništva na nekretninama temeljem Zakona, ovlašten je ishoditi upis stečenih prava vlasništva u zemljišnoj knjizi, međutim, odredba članka 171. Stečajnog zakona (koji predstavlja *lex specialis*) određuje isključenje drugih oblika pravnoga stjecanja prema kojoj: **Nakon otvaranja stečajnoga postupka ne mogu se valjano stjecati prava na dijelovima imovine koja ulazi u stečajnu masu i ako se to stjecanje ne temelji na raspolaganju dužnika ili ovrsi ili osiguranju u korist stečajnoga vjerovnika.**

VII Sud nadalje u svojoj presudi navodi da je posjed tužitelja kvalificiran (istinit, zakonit i pošten – što se u potpunosti osporava) pa neosnovano, ničim potkrijepljeno zaključuje da takav posjed nije prekinut, odnosno da je neprekidno trajao zakonom predviđeno vrijeme.

Naime, iz zapisnika o saslušanju svih svjedoka proizlazi da je **tužitelj odselio u Njemačku**, dakle da je napustio posjed sporne nekretnine, čime je prekinuto vrijeme bilo kakvog posjeda, pa time i navodno „kvalificiranog posjeda“. Sud se uopće ne osvrće na tu relevantnu činjenicu, u potpunosti je ignorirajući, stoga su takva utvrđenja

suda u potpunosti arbitrarna i presudi nedostaje valjano obrazloženje u tom smislu. S obzirom na to da je činjenicu neprekinutog posjedovanja nekretnine tužitelj morao dokazati, što isti nije učinio, već je priznao prekid posjedovanja, to nije bilo mjesta primjeni roka od deset godina za primjenu instituta dosjelogosti.

Slijedom navedenog, sud je iz provedenih dokaza došao do potpuno pogrešnog zaključka glede relevantnih činjenica, a propustio je utvrditi da tužitelj uopće nije bio u neprekinutom posjedu predmetne nekretnine kroz određeno vremensko razdoblje, dakle nije ispunjena niti prva pretpostavka za dosjelogost. Slijedom navedenom činjenično stanje je ostalo pogrešno utvrđeno.

U tom bi se slučaju eventualno moglo raspravljati o „barem poštenom“ posjedovanju. Za primjenu instituta dosjelogosti u tom slučaju valja primjeniti rok od dvadeset godina neprekinutog SAMOSTALNOG posjedovanja, sukladno odredbi 159. stavka 3. ZVSP-a. (Uzgredno, tužitelj čak niti ne tvrdi, niti dokazuje da se posjed vršio samostalno, već iz spisa drugačije proizlazi – posebno iz iskazivanja svjedoka) Slijedom navedenog, a čak i da se uzme u obzir početak roka dosjelogosti od sklapanja ugovora 2009. godine, slijedi da isti još nije protekao, a zasigurno ne u trenutku podnošenja tužbe. Uz navedeno, poštenje tužitelja je prestalo otvaranjem stečajnog postupka nad tuženikom.

Slijedom navedenog, sud je u potpunosti pogrešno primjenio materijalno pravo, zbog čega su se ispunile i pretpostavke za preinačenje predmetne presude na način da se u cijelosti odbije tužbeni zahtjev.

VIII Kako to određuju relevantne odredbe ZVDSP-a posjed je zakonit ako posjednik ima **valjani** pravni temelj toga posjedovanja (pravo na posjed). Tuženik ističe da je tijekom cijelog postupka tvrdio da predmetni ugovor o kupoprodaji niti nije sklopljen, da takav ugovor ne postoji u arhivi tuženika, da su sporni potpisi na tom ugovoru, da nije plaćen porez na promet nekretnina, niti postoji jedan jedini materijalni dokaz da je cijena plaćena u potpunosti. S tim u svezi, tuženik će kronološki izložiti navode samog tužitelja koji dovode u pitanje valjanost samog ugovora (ako je isti uopće i sklopljen – što se u potpunosti osporava) Pod pretpostavkom da je takav ugovor i sklopljen – isti predstavlja fiktivan ugovor – jer stranke uopće nisu htjele da predmetni ugovor proizvodi pravne učinke slijedom čega je ponovo pogrešno primjenjeno materijalno pravo.

Iz ugovora proizlazi da je kupoprodajna cijena navodno plaćena na **žiro račun**,

U podnesku od 12.06.2021. godine navodi da je cijena plaćena po uputi ovlaštenog predstavnika tuženika – Zdenka Vidakovića.

Na zapisniku od 09.09.2021. godine tužitelj navodi da predloženi svjedok Zdenko Vidaković ima saznanja o o plaćanju **dijela** kupoprodajne cijene.

U podnesku od 04.10.2021. godine tužitelj navodi da odustaje od saslušanja navedenog svjedoka te predlaže umjeto njega, sad već na okolnost **POTPUNE** isplate cijene saslušati Dubravku Rački. Na istom zapisniku tužitelj traži od suda da naloži tuženiku dostavu priznanica o upati spornog **DIJELA** kupovnine.

U cijeloj konfuziji tužiteljevih neistinitih navoda, sud je bio obvezan posebno cijeliti kontradiktorne navode tužitelja te se s tim u svezi napominje da je sud, odbivši dokazni prijedlog saslušanja tužitelja, pa čak i audio-vizuelnim putem, kako je to tuženik pravodobno zahtjevao, **istog onemogućio u raspravljanju i time počinio i daljnju**

bitnu povredu odredaba parničnog postupka, konkretno čl. 354. stavak 2. točka 6.

Ovo se posebno ističe uzimajući u obzir da je svjedokinja Dubravka Rački navela da se kupoprodajna cijena platila **ODJEDNOM**, o čemu postoji dokaz – blagajnička uplatnica. Uzgredno rečeno, tužitelj je tad mogao predložiti dokaz knjigovodstvenim vještačenjem kojim bi se isto moglo utvrditi, no kako on to nije učinio, sud nije mogao uzeti kao nedovjbeno dokazanu činjenicu plaćanja kupoprodajne cijene, zbog čega je činjenično stanje ostalo pogrešno odnosno nepotpuno utvrđeno.

IX Prvostupanjski je sud pogrešno primijenio materijalno pravo, konkretno odredbe ZVDSP-a, pri čemu je pogrešno utvrdio da je tužitelj stekao dosjelošću predmetne nekretnine te je posljedično donio nezakonitu odluku.

Stoga, zaključuje se, izreka presude prvostupanjskog suda da je tužitelj stekao vlasništvo predmetne nekretnine s obrazloženjem da je vlasništvo stečeno temeljem dosjelošti i to kvalificiranog posjeda u potpunosti je proturječno ispravama u spisu, prvenstveno zapisnicima o saslušanju svjedoka. Slijedom navedenog, prvostupanjski je sud donio u potpunosti neosnovan zaključak da bi tužitelj stekao pravo vlasništva dosjelošću, a koji je proturječan svim provedenim dokazima, pa čak i izjavama samih stranaka kroz postupak.

Na opisani način sud je počinio bitne povrede odredaba parničnog postupka, uslijed čega je i činjenično stanje ostalo pogrešno utvrđeno, a iste povrede su utjecale na donošenje pravilne odluke.

X S obzirom na osporavanje presude iz razloga odlučnih za uspjeh određene stranke u parnici, u skladu s čl. 154. st.1. Zakona o parničnom postupku, tuženik u cijelosti osporava i odluku suda o parničnom trošku.

XI Slijedom svega navedenog, tuženik smatra da je sud donio odluku koja nije osnovana na zakonu te stoga predlaže drugostupanjskom sudu da uvaži ovu žalbu te preinači presudu na način da odbije tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti, a podredno da ukine predmetnu presudu i rješenje i vrati predmet prvostupanjskom sudu na ponovno odlučivanje pred novim sucem pojedincem, kao i da naloži tužitelju da naknadi tuženiku parnične troškove te niže iskazane troškove žalbenog postupka, zajedno s pripadajućim zateznim kamatama tekućima od dana donošenja odluke pa do isplate, sve u roku od petnaest (15) dana.

U Osijeku, 14.03.2023. godine

BROD NA SAVI kreditna unija u stečaju

Trošak:
Sudska pristojba

750,00 kn / 99,54 EUR